

ЕДГАР АЛЪН ПО КАМБАНИТЕ

Превод от английски: Теменуга Маринова, 2001

chitanka.info

КАМБАНИТЕ [0]

I.

*Чуй шейните със камбанки,
сребърни камбанки!
Свят на радост те предричат в ледени
пространства!*

*Прозвънява, зазвънява
леденият въздух вън.
В звездна светлина тогава
небесата затрептяват
от кристалния им звън.
Миг след миг, миг след миг
отброява дърен стих
и руническият ритъм слива с времето им дъх.
И звънят, звънят, звънят,
и звънят
тъй сребристи, нежни, чисти те звънят.*

II.

*Чуй венчалните камбани,
златните камбани!
Свят на щастие предричат за неа призвани!
Нежен полъх — нощен дар,
те обричат своя чар.
Капки златен аромат
се разтапят.
Тържествуваща сред тях*

лунна птица слуша мекия им смях
и чака!
Ах, тогава музиката прозвънява
в клетката като поток от хармония излят!
Колебливо,
как щастливо
бъдещето разпознава и открива,
че разказва за възторга доверчиво.
Сред съзвучията златни
и невинни, но понятни
как звънят, звънят, звънят,
как звънят,
в рима с ритъм се извиват и звънят.

III.

Чуй тревожните камбани,
бронзови камбани!
За насилие разказват в хаос приковани!
Как пищят, пищят, пищят
и в ухото на нощта
вливат своя меден ад,
пронизително крещят,
могат само да пищят.
С истеричен смях сред ужас молят огъня да стихне,
ала глух за този писък, той не стихва и сред кикот
огнен дъжд нагоре литва,
в отчаяние опитва
зеницата на луната
да погълне с блясък, сякаш
или никога, или сега.
О, звънят, звънят, звънят
и разказват този път
за беда.
Сред безсмисления прилив
във утробата пулсират
разпокъсаните звуци на страха.
Но ухото разпознава

как прелива
и застива
ужаса в опасността.
Но ухото различава
как потъва
и нараства
привкуса на лудостта.
Пронизителни и ярки, побеснели те свистят,
те свистят,
и звънят, звънят, звънят,
в хаос странен приковани те звънят!

IV.

Чуй железните камбани,
тежките камбани!
В свят тържествен за утеха от скръбта призвани!
И сред тихия им ад
ужаса им непознат
в меланхолната смиреност на звука,
в дрезгавия трепет
е застиналият шепот
от вика.
Хора, ах, навярно хора
при телата им най-горе
в самота
с унес бавен разлюляват
на камбаните плътта.
Нямат нито пол, ни възраст,
ни добро, ни зло ги свързва
с паметта.
Господарят им сега
рони страх, страх, страх.
В страх
надменен те звънят,
тържествуващи крещат,
повелително звънят!
Той танцува там със тях.

*Миг след миг, миг след миг
отброява древен стих
и надменни те звънят,
те звънят.
Миг след миг, миг след миг
отброява древен стих
и пулсират, и звънят,
и звънят, звънят, звънят,
и ридаят, и звънят.
Миг след миг, миг след миг
те крещят, крещят, крещят.
Във победен древен стих
се извиват и звънят,
и звънят, звънят, звънят,
се издигат и звънят,
и звънят, звънят, звънят,
и звънят,
и предричат, и въздишат, и звънят!*

[0] Стихотворение, публикувано месец след смъртта на Едгар Алън По. Запазено е в няколко варианта, най-краткият от 18 стиха и най-дългият — от 113. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.